

Voor hippiejurken en briljongeren

Van onze verslaggever

Bob Witman

TERSCHELLING

Je betaalt tien dagen lang met oero's (ø), je krijgt 'oerobonnen' in plaats van voorstellingskaartjes. Maar voor de rest is alles vertrouwd, volle veerboot, geen rijwiel meer te huur en eindeloos wachten op toegangsbewijzen. Het grote geheim van het Terschellingse festival Oerol (sinds 1982) blijft het goede humeur van de bezoekers. Kennelijk is die zoute lucht van het wad, de wind, de duinen in combinatie met kleinschalig locatietheater onweerstaanbaar. 'Ik heb twintig uur in de rij gestaan voor dit kaartje', zegt een meisje dat per se voor de voorstelling met de kaartjescheurder op de foto wil. Hij poseert geduldig met haar voor een schuur in het bos waar vroeger cranberrybessen lagen te drogen. Nu doet het gebouwtje tien dagen dienst als minitheater.

Er worden weer vijftigduizend mensen verwacht op Oerol. Ruim vijfhonderd voorstellingen zijn er gepland, negentigduizend kaartjes beschikbaar (tienduizend meer dan vorig jaar). De natuur is een gratis decorstuk en als zodanig onovertroffen. Terwijl de zon waterig rood boven de duinen hangt, wandelen de bezoekers voor Tryaers *Salted, how they drank en*

kept on drinking over het waddenstrand richting Noordvaarder, het uiterste puntje van het eiland.

Hier is alleen wind en zand, met de vuurtoren van Terschelling in je rug, die van Vlieland op het netvlies. Op het strand bevindt zich een reusachtig vlot met acht drenkelingen. Allemaal spreken ze een minderheidstaal.

De acteurs zijn aangekleed als figuranten uit een Oosteuropese opera en raken verstrikt in een taalkakofonie van Fries, Saams, Sorbisch, Welsh, Gaelic en Bask.. Dan duikt er een dame op in een Mad Max-karretje dat de acht spelers terrificeert. Het geruzie slaat om in solidariteit. Maar de precieze bedoeling van de teksten verwaait in de wind.

Dit is een van de grotere voorstellingen van Oerol. Het hart van het festival wordt gevormd door het locatie- en schuurtjestheater. Groepen als Orkater, Suver Nuver, Het Huis van Bourgondie nemen met een kleine productie een voorschotje op de zomer. Daar tussendoor springen tijdens Oerol op de straten van Terschelling geinige lui rond. Op het festivalterrein, de Westerkeyn, tangoën twee Siamese zusjes, samengeperst in één jurk, met twee décolletés.

Op de Westerkeyn wachten mensen gerust de hele dag op kaartjes, die alleen hier te koop zijn. Niemand raakt van de kook

als het nieuwe verkoopsysteem hopeloos blijft steken. 'Een combinatie van grotere drukte en haaperende computersystemen', verontschuldigt het festival. Maar de rijen horen bij Oerol, weten de trouwe bezoekers. Het is een festival dat, zo schrijft ook de festivalkrant zelf, toch vooral wordt bezocht door 'hordes vrouwen van middelbare leeftijd in hippiejurken, gemengd met brildragende jongeren uit de alternatieve scene'.

En mensen met geduld dus, die wel van een verrassinkje houden. Zoals de groep Het lab van de Berenkuil hen voorschotelt. Ze nemen bezoekers mee op een fietstocht door een zonnig bos. Halverwege staat een auto veront-rustend schuin in de berm. Er zijn bloedvlekken en een fietswrak. Verder gaat het tot aan een schuur waarop het bord Mensenmuseum prijkt. Er past krap veertig man publiek in. Daar vertelt regisseur Lotte van den Berg het verhaal van het Mensenmuseum, de plek waar de herinnering van de doden worden bewaard.

De verongelukte fietser heeft in weckpotjes zijn eerste kus, zijn dikste tranen, een vechtpartij en een lachbui meegenomen. Twee mannen in stofjas helpen hem de herinneringen nog een keer op te halen. Dan slaan ze het op in hun archief. Het is een sympathieke voorstelling, liefdevol gemaakt en zo'n typische Oerolverassing waarvoor brildragers en hippiejurken elk jaar weer terugkomen.

Oerolfestival op Terschelling, met theater, muziek en beeldende kunst. Tot en met 23 juni.